

ZA CO BOJUJU

Filmový režisér a dokumentarista **FERO FENIČ** o dětství na slovenské vesnici, zarputilosti a o tom, proč Češi potřebují další díly jeho cyklu GEN.

Text:
Foto:

Marie Frajtová
Michal Sváček

Ve své pracovně v centru Prahy má doslova vytapetováno fotografiemi slavných osobností, se kterými se kdy setkal: buď o nich natáčel GEN, nebo přijely jako hosté na jeho filmový festival Febiofest. O Feru Feničovi, zakladateli úspěšné produkční společnosti Febio, která vyráběla pořady jako *Oko, Jak se žije* či dodnes nepřekonanou satirickou *Českou sodu*, nebylo několik let slyšet. Činnost své společnosti ukončil, organizaci festivalu předal kolegům a pokračuje jen ve formální roli prezidenta filmové přehlídky.

Přesto se rozhodl na televizní obrazovky vrátit. Pro Českou televizi právě připravuje novou řadu dokumentární série *GEN*, která v 90. letech dosahovala rekordní, dvoumilionové sledovanosti. Tentokrát bude mezi portrétovanými třeba Madeleine Albrightová, Dana Drábová či Dagmar Havlová a poběží začátkem roku 2017. O svém projektu mluví, jako by to byla málem životní mise: dát lidem příběhy, jež je budou inspirovat, nabízet ideály, něco pro příští generace. Stejně jako třeba jeho boj za pojmenování ruzyňského letiště po bývalém prezidentovi Václavu Havlovi.

Co vás přimělo se ke GENU po delší pauze vrátit?

Od jeho vzniku v roce 1993 jsem chtěl portrétované průběžně doplňovat. Dosud jsme natočili 282 portrétů, teď se pracuje na dalších padesáti a naší ambicí je vznik aspoň sta nových děl, protože tato databáze nebyla doplňována už patnáct let. Cyklus systematicky mapuje vynikající osobnosti českého národa, aby lidé v budoucnosti věděli, jak vypadaly, mluvily a hlavně přemýšlely. I když by portrétování unesli daleko větší rozsah, každý díl má i nadále pouhých patnáct minut. Když jsme začínali, hledal jsem délku, již by přijal i divák, který dokument nevyhledává. A přišel jsem na to, že během patnácti minut se dá v klidu vypít káva, než začne jiný pořad. S nadsázkou říkám, že GEN je dokument na jednu kávu. Možná i to k té tehdejší vysoké sledovanosti přispělo.

Máte jakési buditelské ambice?

Představovat osobnosti inspirující, s přesahem?

Ano, vystihujete to velice dobře. Zase nás zaplavuje falešná elita. Stačí se podívat na úroveň některých politiků včetně prezidenta. Chybí silné, inspirativní osobnosti a ideály. Mladá generace má sice, na rozdíl od té mojí, obrovské šance, ale víc žije virtuální realitou a jejím jediným ideálem je blahobyt. Proto chci představovat lidi, kteří měli a uměli realizovat svoje sny, mají nás čím inspirovat a můžou být podnětem všem generacím, ať to zní jakkoli pateticky.

Politiky jste tentokrát úplně vypustil, jsou příliš pomíjiví?

Přesně tak, politiky odvané čas. Kritéria pro to, koho do cyklu zařadíme, krystalizovala postupně. Po revoluci musela dokumentaristika především napravovat chyby z minulosti, odtabuizovávat témata, narovnávat do té doby ideologicky interpretovanou historii a odhalovat pravdu o zločinech komunismu. Já jsem však cítil, že je stejně tak důležité napravit vztah k české elitě, která byla často v naší historii, a za komunismu zvlášť, likvidována. Znovuzrozená demokracie ji mohla opět utvářet. Ale právě politici, ale třeba i podnikatelé, kteří se v těch divokých letech objevovali a rychle získávali popularitu, se často stejně rychle ztratili v propadlých dějin.

Vyřadil byste dnes někoho z té původní natočené série?

Přiznám se, že ano. Trápí mě to, ale u několika portrétů bych se dnes rozhodoval jinak.

Například?

Nebudu se vymlouvat ani lhát. Je to například Helena Vondráčková nebo Vladimír Dlouhý. Za první se stydím a ten druhý, který byl tehdy zařazen brzy, i když jako nejpopulárnější politik doby, má ještě před sebou cestu, na které by měl své kvality dokázat. Už tehdy mi jeden statistik tvrdil, že vždy musí dojít aspoň k jedno procentní chybě. Ani té jsme nedosáhli, přesto se i teď trápím tím, abych obstál nejen v čase, ale i před svým svědomím.

Koho představíte v nové sérii?

Jsou tam osobnosti jako Madeleine Albrightová, Petr Pithart, Dana Drábová, Zdeněk Sternberg, Jiří Drahoš, generál Petr Pavel, Dagmar Havlová, Martina Sáblíková, Josef Somr, Milan Uhde, Hana Zagorová, Jiří Bartoška a další.

A teď mi řeknete, kdo je točí? Jsou to slavná jména i z druhé strany, za kamerou?

Ano, každý díl dostal jiný režisér. Oslovil jsem tvůrce, které respektuju a vážím si jejich práce, takže pro nás jednotlivé díly připravují třeba David Ondříček, Vladimír Michálek, Karel Smyczek, Petr Zelenka, Jan Hřebejk, Olga Sommerová, Saša Gedeon, Petr Nikolaev, Jirka Strach, Václav Marhoul...

Kromě Olgy Sommerové jmenujete samé režiséry hraných filmů, vy jste nechtěl dokumentaristy?

Dokumentaristická profese dnes skomírá. Ti nejlepší se uzavírají do jakéhosi ghetta, k čemuž napomáhá i skutečnost, že původní český dokument už nekraluje hlavním vysílacím časům, a tedy i takové divácké pozornosti jako v dobách

» Zase nás zaplavuje falešná elita. Stačí se podívat na úroveň některých politiků včetně prezidenta. Chybí silné inspirativní osobnosti a ideály. «

mého studia Febio. Za dokumentaristu se dnes vydává kdejaký neúspěšný novinář. Většina dokumentů ztratila filmovou řeč, převládla investigativa, televizní reportážní styl. Proto jsem oslovil mnoho lidí z hraného filmu s nadějí, že pomůžou dokument obohatit o nové pohledy. A aby bylo spektrum tvůrců zajímavé, oslovil jsem také osobnosti z jiných oborů, které budou v žánru dokumentu debutovat.

Kdo třeba?

Například výtvarník David Černý točí hudebníka Davida Kollera, divadelník Jakub Špalek divadelního režiséra Ladislava Smočka, šéf činohry Národního divadla režisér Dan Špínar pracuje na portrétu operního pěvce Štefana Margity, Jiří Mádl natáčí parazitologa Julia Lukeše, jazzman Martin Kratochvíl baskytaristu Miroslava Vitouše. Musím říct, že všichni oslovení byli tím mým nápadem překvapení a přijali to vstřícně.

Mohli si ti tvůrci vybírat, koho budou točit?

Vždy to bylo o vzájemné dohodě, i když často návrh přicházel ode mě. Je to pro mne zodpovědná fáze, protože v minulých sériích jsem některým tvůrcům doslova zasáhl do života. Tehdy neznámý mladý režisér Matěj Mináč třeba dostal za úkol natočit Tomáše Baťu, což odstartovalo jeho profesní kariéru a pomoh-

lo mu rozvinout i jeho další tvorbu. Anebo jsem takhle dal dohromady Irenu Pavláškovou s Janem Saudkem. Vznikl z toho nejen GEN, ale později taky celovečerní film, který Irena o Janu Saudkovi natočila – a mnohaleté přátelství. Když přemýšlím o tom, kdo by se v rámci GENU k sobě nejlíp hodil, vycházím z toho, aby každé setkání osobností před kamerou a za kamerou bylo i pro mě jako diváka něčím překvapivé. Přestože je většinou znám a často dovedu předem odhadnout, jaký asi může být výsledek. Vždy mám ale radost, když se mi podaří dát dohromady takové dvojice, které slibují něco nového, zajímavého. Každý film je přece zároveň obrazem svého tvůrce. Já z filmu dokážu vyčíst mnohé o jeho autorovi.

To mi vysvětlete.

Všichni se ve svých dílech vědomě nebo nevědomky odrážíme. Počínaje výběrem témat a konče třeba aranžováním scén a vedením herce. Když se mi v době vrcholící krize společného státu Čechů a Slováků nepodařilo dostat s kamerou k Vladimíru Mečiarovi, vydal jsem se za jeho matkou. Matka je klíč téměř ke každému z nás. Bydlela na vesnici, ve vejminku. Měla pootevřené dveře, a tak jsem zahlédl, jak odpočívá na divanu. Udělal jsem automaticky to, co bych udělal, kdybych přišel za svojí maminkou. Sedl jsem si k ní, pohládl ji po ruce. Ona otevřela oči,

Mezinárodní filmový festival Febiofest založil Fenič v roce 1993. Dlouhá léta stál v jeho čele, před několika lety předal řízení a zastává funkci prezidenta akce.

Foto Petr Topič

podívala se na mě a já začal vyprávět jak žiju, kdo jsem, co dělám... Dlouho se dívala a pak pronesla, stejně jako by to udělala moje máma, zásadní větu: „A jedl jsi něco?“ Uvěřila mi, protože cítila, že jí nelžu, nebyl jsem pro ni jen nějaký režisér, ale především konkrétní člověk. Myslím, že takhle postupuje většina dokumentaristů, kteří musí získat důvěru druhé strany především tím, jací jsou oni sami, ne tím, jaké dělají filmy. Dobrý tvůrce se opírá především o sebe, své zkušenosti a emoce.

Řekl jste, že klíč ke každému je jeho matka. Jaká byla ta vaše?

Byla to obyčejná vesnická žena. Silně věřící, přesto neskutečně tolerantní a svobodomyšlná. Nikdy mi v ničem nebránila, posilovala moji svobodu a nezávislost. Jen zdůrazňovala, že je třeba dodržovat Desatero.

Vy jste byl určitě hodné dítě, ne?

Nebyl, já jsem byl hyperaktivní dítě a ty snadno dělají chyby, protože jednají v rychlosti, spontánně, a tedy neuváženě. Možná bylo štěstí, že mé dětství probíhalo jen na malém plácku u našeho domu na návsi u potoka, mezi školou a kostelem. Číst jsem se naučil tak, že jsem v pěti letech koukal oknem do školy, jak se učí starší děti. A když jsem pak sám do školy chodil a začal se nudit, tím samým oknem jsem vyskakovával ven na naši zahradu. Zvykl jsem si rozhodovat o všem sám a chovat se svobodně.

Život ve více Nižná Šebastová si představuji jako z fotografií Karola Plicky: folklor, dožínky, náboženské slavnosti... Strefuju se?

To ne, já jsem narozený v jednapadesátém roce, za tuhého komunismu, to už bylo všechno jinak. Dnes je naše vesnice vlastně předměstí Prešova. I když dožínky na našem dvoře jsem jako dítě ještě zažil a náboženské slavnosti a procesí probíhaly do sedmdesátých let. Některé části východního Slovenska byly dlouho „pánubohu za chrbtom“, tak tam všechno přicházelo se zpožděním. Ještě na střední škole jsem šel procesí pěšky čtyřicet kilometrů do Levoče a byl biřmován v našem kostele... To se mi zúročilo na podzim roku 1989, kdy jsem mohl v roli tlumočnicka doprovázet deset autobusů mladých českých křesťanů na svatořečení svatě Anežky do Říma.

Vím, že jste v dětství přišel o tři sourozence, to byla nějaká náhlá tragédie?

Ne, zemřeli postupně. Byly to tragické nehody, kdy ještě na vesnici chyběla zdravotní péče. Jen já měl štěstí, že jsem několikrát přežil svoji smrt.

Jak to?

Poprvé to bylo ještě, když jsem byl miminko. Hlídala mě moje nejstarší sestra, která už byla v pubertě. A tak ji více zajímaly jiné věci než hlí-

FERO FENIČ (65)

Filmový režisér, scenárista, producent, organizátor, televizní a filmový podnikatel. Jako režisér natočil 35 různých filmových děl. V jeho filmové a televizní společnosti Febio (Feničův BIOgraf), vzniklo v letech 1992 až 2010 celkem 1261 dokumentárních i hraných pořadů. V roce 1993 založil Mezinárodní filmový Praha – Febiofest a jako majitel a ředitel ho vedl do roku 2012 (v současnosti působí jako jeho prezident). Novou sérii dokumentárního cyklu GEN, mapující osudy vynikajících osobností českého národa, uvede Česká televize na počátku roku 2017.

dání mimina. Kočárek, ve kterém jsem ležel, se dal samovolně do pohybu a sjel dolů z kopce k potoku. Tam se naštěstí zarazil jedním kolečkem o kámen a já zůstal viset nad potokem. Kdybych se byl býval vyklopil, je po mně. Pak jsem obdobných tragikomických situací přežil ještě několik.

Řekněte mi, jak jste se jako kluk z východoslovenské vesky dostal k filmu?

Myslím, že to osvícení přišlo od našeho faráře. Jmenoval se Matej Murgaš a byl to náruživý kinoamatér a cestovatel. Po škole jsme jednou týdně chodili k němu na hodiny náboženství. U nás se v zimě stmívalo už kolem třetí. Aby udržel naši pozornost, často nám pouštěl svoje filmy, které točil na osmičku při cestách po světě. V neděli odpoledne se pak v prostoru přilehlém ke kostelu promítaly filmy, především němé chaplinovky. Díky němu jsem si zamiloval film – a vlastně také cestování. Navštívil jsem už 104 zemí všech kontinentů.

Co si o výběru vaší profese mysleli rodiče? Pro ně to asi bylo úplně sci-fi, ne?

To už žila jenom moje maminka. Když jsem jí řekl, že chci být režisérem a že jsem udělal přijímačky na FAMU, rozplakala se: „No dobře, kdybys byl doktorem, učitelem nebo farářem, ty lidi potřebují, ale řekni mi: Kdo potřebuje režiséra?“ Já se nadechl, že jí odpovím, ale najít správnou odpověď jsem nedokázal. Nenapadlo mě nikdo, kdo by mě jako režiséra potřeboval... Tuto její otázku si kladu dodnes, když cokoliv ve své profesi dělám.

V padesátých letech vám komunisté vyvlastnili rodinný statek.

Jak to rodiče nesli?

Tátu to zlomilo, začal pít. Prý nikdy předtím alkohol nepil, byl zvyklý tvrdě pracovat, ale přes tohle se nepřenesl. Cítil se za to zodpovědný, tvrdil, že to nebyl jeho majetek, ale dědictví generací, které spravoval. Když mi bylo osmnáct, umřel v hospodě. Dal si svoji poslední slivovici a padla mu hlava rovnou na rameno mého strýce. Nechtěl žít.

» Na Národní třídě mi jeden muž plivl do tváře s tím, že je to „za toho hajzla, kurevníka a ožralu Havla“. «

Jak to zvládla maminka?

Celý život ji posilovala víra, byla velice zbožná. V 70. letech, za tuhé normalizace, pak poskytla náš dům farnímu úřadu. Bála se, aby mě kvůli tomu třeba nevyhodili z FAMU, ale kupodivu to prošlo bez nějaké pozornosti. Farní úřad je tam dodnes. Maminka si nikdy na nic nestěžovala, byla obdivuhodně silná. Život brala jako úděl, který se musí nést.

Jak ji vidíte, když o ní teď mluvíme?

Vidím její ruce. Byly tak mozolnaté, urobené... Nikdy jsem pak už takové ruce neviděl. V prvním ročníku FAMU jsme točili ročníkovou práci, takzvaný popis práce, abychom se naučili

řadit záběry, logicky vyprávět. Každý jsme si měli vybrat nějaké nám blízké téma, kde by šlo popsat nějakou činnost. Spolužáci z Prahy natáčeli třeba výtvarníky a herce, ale já tady vůbec nikoho neznal, na FAMU mě měli za exota. Rozhodl jsem se proto natočit něco doma. Natočil jsem maminku. Byl to film beze zvuku. Musel působit jako z jiného světa: východoslovenská vesnice, kostel, podivuhodné typy lidí – včetně mé maminky... Jeden pedagog mi tehdy řekl: „Kde jste to našel?“ Ríkám: No tam u nás... A on na to: „A jak jste objevil tu pitoreskní ženu?“ Díval jsem se na komisi slovných pedagogů a svých namyšlených spolužáků a nějak to zamluvil. Nedokázal jsem v té chvíli říct, že je to moje máma. Styděl jsem se.

To vás musí mrzet dodnes, ne? Velmi.

Viděl jste ten film od té doby?

Ne, představte si, že byl zničený společně s další mou

ročníkovou prací Tak jako pták o jednom kočovném cikánovi. Nevím, jestli to byl omyl, nebo to někdo udělal záměrně. V tom prvním ročníku mě všichni nejdříve brali jen jako do počtu. FAMU byla jediná celostátní fakulta tohoto typu, a tak vždy v ročníku musel být i nějaký Slovák. Když se pak ukázalo, že do počtu jsou spíše někteří jiní spolužáci, je možné, že ty moje filmy zničil někdo z nich, z ževnivosti, žárlivosti. Ve druhém ročníku jsem jako jedi-

S Dagmar Havlovou na nově pojmenovaném Letišti Václava Havla (2012). Dagmar Havlová je jednou z osobností zařazených do nové série cyklu GEN.

ný dostal za své filmy nejvyšší známku. Šlo se na pivo a tam jsem od dvou opilých spolužáků dostal pěstí, že nedržím partu. Netušil jsem, že se má držet parta s průměrností. Vždy jsem ke všemu přistupoval zodpovědně. Už po prvním ročníku jsem přemýšlel, jestli neodejít. Připadal jsem si strašně osamělý a měl pocit, že mi nikdo nerozumí. Za normalizace kolem mě mnoho lidí jiné věci říkalo a jiné dělalo. Jiné ve škole, jiné v hospodě. Byl jsem ještě naivní a občanský nezvyklý. Moje přímocárnost v tom sebestředném uměleckém prostředí selhávala a já každé nepochopení velmi prožíval.

Měl jste tehdy v Praze někoho blízkého, o koho jste se mohl opřít?

Ne. Téměř každý týden jsem se vracíval na Slovensko za kamarády z FFUK, kde jsem studoval tři roky předtím, a domů. Až v průběhu dalších let jsem potkal na koleji další Slováky a Čechy z venkova a získal partu kamarádů. Praha mi přirůstala k srdci pomalu. Nikdy jsem nepomýšlel na to, že bych tady zůstal. I po škole jsem začal pracovat v Bratislavě. Až tam jsem zjistil, jak mi chybí Praha, její kulturní zázemí a svoboda velkého města.

V životě jste měl několikrát možnost emigrovat. Proč jste se vždycky rozhodl zůstat?

To je těžké vysvětlit. Byl jsem velmi úzce spjatý s Československem, v téhle zemi jsem se narodil a vyrostl, měl jsem tu maminku, zkrátka nikdy jsem neměl dostatek odvahy odjet a zabouchnout za sebou dveře. I když první šanci jsem měl, už když mi bylo sedmnáct. S kamarádem jsme se v srpnu 1968 vydali stopem do Bulhar-

ska. V noci z 20. na 21. srpna 1968 jsem ve stanu nemohl usnout, a tak jsem začal na tranzistoráku hledat nějakou hudbu. Podařilo se mi na krátkých vlnách naladit Prahu. Najednou se v rádiu ozval velmi dramatický mužský hlas, který opakovaně vyzýval občany, aby si vyslechli mimořádnou zprávu, kterou budou za chvíli vysílat.

To jste to rádio naladil v úplně první moment, ne?

Ano, neuvěřitelná náhoda, jakých jsem pak v životě zažil ještě několik. Za chvíli jsem zkoprněle poslouchal, že do Československa vjele vojska Varšavské smlouvy. Byli jsme v kempu a já vyběhl ven a začal jsem budit další Čechy. Mysleli si, že jsem opilý a mluvím z cesty. Až ráno vypukla hysterie, všichni se balili a odjížděli. Za poslední peníze jsme dojeli do Sofie a odtud složitě pokračovali do Jugoslávie, kde jsme skončili v utečeneckém táboře. Zatímco většina lidí z něj odjížděla raději do světa, my jsme chtěli domů. Měl jsem před maturitou a slíbil jsem doma, že pomohu v září na záhumenku s bramborami...

Stejnou šanci jste měl v roce 1977, kdy jste získal stipendium na filmové škole v Římě. Ani tehdy jste neměl zaječí úmysly?

Řím byla naprosto jedinečná příležitost. FAMU získala ten rok několik stipendií v západní Evropě, to bylo v té době nemyslitelné. Vybrali pět studentů a poslali nás do Francie, Belgie, Anglie, já jel do Říma. To jsem si moc přál, protože jsem miloval italské filmy, Felliniho, Pasoliniho, kvůli nim jsem chodil i na italštinu. V Římě jsem pak měl možnost vidět filmy, které se v Československu nemohly promítat, přes komunitu studentů jsem se dostal do skvělých filmových klubů. Poprvé jsem viděl filmy Warhola, ale třeba také Formanovy Lásky jedné plavovlásky, které byly v Československu v trezoru. Bylo to pitoreskní, protože Italové vše dabují a scénu, kdy holky zpívají u kytary tu písničku Ona na to: Vole, vole... nazpívala tehdejší slavná hvězda Rita Pavone. Když jsem to později viděl u nás v češtině, byl to zase úplně jiný film. A já už byl také jiný. Itálie mě občanský probudila. Začala mi růst křídla, už jsem chtěl svými filmy měnit svět a bojovat proti totalitě. Zůstat v Itálii by bylo velmi pohodlné.

Tohle vaše vlastenectví se projevalo i v době, kdy jste usiloval o přejmenování ruzyňského letiště na Letiště Václava Havla. Počítal jste s tak tvrdým odporem?

Ne, myslel jsem, že bude menší. Na druhou stranu jsem těm nenávisným odpůrcům vděčný, protože jen díky nim jsem nasbíral sílu, abych

ten nápad nakonec prosadil. Do mě se nevyplatí kopat, to mě pak daleko více vybudí. Přiznávám, že nejvíc jsem byl překvapený některými reakcemi blízkých přátel Václava Havla. Mnozí z nich říkali, že to je nesmysl, že k Havlovi se více hodí něco z kultury, navíc nerad létal a podobně. Nepochopili, že letiště je především symbolická brána země a také že ta chvíle, kdy je možné Havla takto ocenit a zpřítomnit, je jen právě teď – a nikdy jindy už možná nebude. Petiči podpořily tisíce lidí, ale vše jsem organizoval a komunikoval sám. Několik měsíců jsem nedělal nic jiného, jen do úmuru telefonoval, psal na všechny strany, hledal podporu a poté i pomáhal v komunikaci s letištěm a tak dále.

Cítil jste alespoň nějakou podporu?

Za celou dobu mi přišlo pár děkovních e-mailů, denně jsem se ale brodil stovkami anonymů a výhrůžek. Atakovali mě i lidé na ulici, na Národní třídě mi jeden muž plivl do tváře s tím, že je to „za toho hajzla, kurevníka a ožralu Havla“, a jeden člověk má pro mě zřejmě dodnes schovanou kulku ve své pistoli kulku, jak mi psal... Mě to vše ale jen přesvědčovalo o tom, že se to musí dotáhnout do konce, protože až

do té doby jsem sám netušil, že je naše společnost až takhle rozdělená.

Abychom nekončili tak pesimisticky, co vám teď dělá radost?

Svoboda, kterou jsem si vrátil tím, že jsem ukončil činnost Febia a o Febiofest už pečují jiní lidé. Dvacet let předtím jsem si nevydechl. Už si nemusím sjednávat schůzky na týdny dopředu, znovu už nesu zodpovědnost jen sám za sebe... Febio bylo dítětem své doby a skončilo s ní. Dnešek by už měla hlídat především mladá generace. Od divokých, ale svobodných devadesátých let se mnohé velmi změnilo. I z tvorby mého studia by dnes mohly uspět už jen GEN a cestopisy, nic jiného by na obrazovku jen tak neprošlo. Svobody v médiích ubývá, přibývá byrokracie, ve společnosti narůstá lež a nenávisť. Samolibí kariéristé a zrádci zase hrají východními kartami. Ve skutečnosti jim nemůže jít o nic jiného než o vlastní prospěch. Kdyby jim šlo o tuto zem a tyto lidi, tak by se do takových riskantních her nepouštěli. Ale možná se to vše dnes děje jen proto, abychom si oživili cenu naší svobody.

»» Když jsem mamince řekl, že jsem udělal přijímačky na FAMU, rozplakala se: „Kdybys byl doktorem, učitelem nebo farářem, ty lidi potřebují, ale řekni mi: Kdo potřebuje režiséra?!“ ««